

STEPHANIE LOUWRIER OVER *SHOW MUST GO ON*

HET LEVEN VIEREN MET EEN COLA IN JE HAND

INTERVIEW: YVON VAN APELDOORN | FOTO: MELVIN SIMONS

De nieuwe voorstelling van Stephanie Louwrier heet *Show must go on*. Samen met muzikant Christiaan Verbeek en regisseur Casper Vandeputte onderzoekt ze met een ruime dosis zwarte humor haar nieuwe normaal zonder alcohol en vraagt zich af 'hoe je het leven kan vieren met een cola in je hand' en waarom we ons toch eigenlijk zo graag willen verdoven? Voordat de voorstelling in september in première gaat, speelt ze deze zomer eerst een serie try-outs op de Parade en op Lowlands. En daar heeft ze nógal veel zin in.

De voorstelling gaat dus over stoppen met drinken?

"De voorstelling gaat over dat de wereld maar door blijft razen en wij allemaal op onze eigen manieren daarmee om proberen te gaan. Alcohol is een van de manieren om te ontsnappen aan het dagelijks

bestaan. Veel mensen hebben wel een ding met alcohol. Het is zo genormaliseerd en getolereerd. Op een gegeven moment ging ik nadenken. Wat doet het eigenlijk met mij? Wat geeft het me? Waarom hebben we middelen nodig om onszelf te durven zijn? Kan dat ook in nuchtere staat? En ben ik er nou afhankelijk van of niet? Ik vond het in elk geval steeds minder leuk en toen ben ik ermee gestopt, zo'n half jaar geleden."

En ben je er een voorstelling over gaan maken.

"Ja, nou, niet meteen. Ik was al bezig met een ander idee voor een voorstelling. Dat had ik al bedacht voordat corona er was. Het ging over het einde van de wereld en dat we allemaal in bunkers zaten. Ik ben namelijk ook helderziend. Maar toen begon mijn vriend ineens: 'Moet je jouw relatie met alcohol niet verwerken in je voorstelling? Je bent er zo mee bezig, daar kan je vast iets goeds over vertellen.' ➤

➤ Eerst dacht ik: ja, hállo. Maar toen ben ik er toch ingedoken. Het grappige was dat er daardoor zo'n enorme focus kwam op alcohol, dat ik het gevoel kreeg: zie je wel, ik ben een echte alcoholist! Ik ben ziek, ja hoor, kijk maar! In die gedachten ontstond ook weer een soort verslaving. Doordat ik was gestopt met alcohol kreeg ik heel veel zin in suiker. Oh jee, dacht ik, ik ben verslaafd aan suikers, ik moet stoppen, ik moet detoxen! En toen ben ik dus drie weken aan de detox gegaan. Mijn lichaam was constant aan het zoeken naar een soort coping mechanisme. Iets om zich aan vast te grijpen. En daar gaat de voorstelling over. Over die onrust."

Dat klinkt allemaal best serieus.

"Maar dat wordt het dus helemaal niet! We zijn nu al zo veel en vaak aan het lachen, dat ik denk dat het een ontzettend grappige en muzikale voorstelling gaat worden. Een ode aan je nuchtere zelf. En aan het beest dat in ons zit en dat we willen verdoven."

In de voorstelling *De Revolutie van de Mislukking* die je maakte met Ko van den Bosch was er ook een beest. Is dat hetzelfde beest?

"Nee, dat was een ander beest. Of ja, misschien is het wel hetzelfde beest. Casper zei dat ook al, dat al mijn voorstellingen gaan over beesten in mezelf. In mijn allereerste voorstelling *Pauvre Lola* werd het beest geïntroduceerd. Tijdens *De Revolutie* probeerde ik het beest te leren kennen en te omarmen en nu ben ik eigenlijk een gevecht aan het houden met het beest, om het te temmen."

Hoe was het om samen te werken met Ko van de Bosch?

"Ko is mijn held: hij is de reden dat ik theater ben gaan maken. Ik zag zijn performance *A Clockwork Orange* en dacht: dat wil ik ook. Al die verschillende disciplines die samenkomen, zijn teksten, prachtig! Ik denk dat veel van mijn werk daarop geïnspireerd is. Eigenlijk zit er een Ko van de Bosch in mij, die er af en toe uitkomt. Dus ik vond het fantastisch om met hem te werken. Dat begon trouwens heel grappig: ik zat aan tafel met regisseur Titus Tiel Groenstege en we zochten nog iemand die mee kon schrijven en toen zei ik dat mijn held toch echt wel Ko van den Bosch was en toen zei Titus: 'Dat is mijn neef! Ik ga hem nu bellen.'"

Deze voorstelling maak je samen met regisseur Casper Vandeputte. Hoe is dat?

"Geweldig! Ik wilde al heel lang met hem samenwerken maar onze agenda's lieten dat steeds niet toe. Dankzij Covid-19 kon het nu wel. Hij is heel rustig en houdt goed de lijn van de voorstelling in de gaten, want hij is ook dramaturg. Casper zorgt voor structuur en geeft tegelijk heel veel vrijheid. Alles kan en mag. We zijn echt zo heerlijk aan het spelen met z'n drieën. Ik heb nog nooit op zo'n vrije manier iets gemaakt."

Je hebt aan de Toneelacademie in Maastricht gestudeerd. Wist je toen je daaraan begon al dat je wilde gaan doen wat je nu doet?

"Nee, totaal niet. Ik had me altijd voorgenomen om een groot actrice te worden. Ik wilde naar de acteursopleiding, maar kwam terecht op de performanceopleiding. Daar kon je meerdere disciplines leren; er waren schrijflessen en performancelessen en je moest vooral solo's maken en je eigen stijl ontwikkelen."

"ALS IK ZIN HEB OM EEN SMILEY OP MIJN KONT TE TEKENEN DAN DOE IK DAT"

Dat heeft dus best goed uitgepakt.

"Nou, in het begin snapte ik echt niet wat ik op die opleiding deed. Ik kan dit niet, dacht ik, ik ben een groepsman, ik wil gewoon stukken spelen en geregisseerd worden. Maar op het eind maakte ik een grote solo en die werd heel goed ontvangen. En toen ben ik daar mee doorgegaan. Inmiddels vind ik het te gek dat ik onder mijn eigen regie sta. Als ik zin heb om in een scène mijn rok naar beneden te trekken en een smiley op mijn kont te tekenen dan doe ik dat. Die vrijheid is waanzinnig. Ik kan alles zelf bepalen en doen."

Denk je dat je misschien op die performance-opleiding terecht bent gekomen omdat mensen dit toen al in jou zagen?

"Dat denk ik niet, eerlijk gezegd. Ik denk wel dat ze iets in me zagen, maar dat ze ook niet zo goed wisten wat ze met mij moesten. Maar het heeft inderdaad goed uitgepakt; ik doe nu precies wat ik wil en wat er in me opkomt. Muziek maken hoort daar ook bij, ik ben parttime rockster! Zolang ik kan en mag doen wat ik leuk vind ben ik een gelukkig mens."

Je voorstellingen worden vaak als cabaret aangeduid, maar dat zijn ze eigenlijk niet en dat levert weleens wat verwarring op, las ik.

"Ik ben nu in zo'n relaxte staat van zijn dat het me niet meer uitmaakt. Ik ben gewoon dingen aan het maken die alle kanten uit schieten. Het valt niet in een hokje te plaatsen en daar ga ik ook niet mijn best voor doen. Mijn voorstellingen zijn een soort achtbaan, je kan meegaan of niet, maar ik zou meegaan als ik jou was, met je handen in de lucht!"

✕

STEPHANIE LOUWRIER

SHOW MUST GO ON

VRIJDAG 1 OKTOBER, 20.15 UUR

SPOT/STADSSCHOUWBURG

**TONEEL
OP TONEEL**